

AINO LUNING
28.09.1917–28.11.2001

Läinud aasta külm novembrilõpp viis manalateele meie endise töökaaslase Aino Luningu.

Aino tuli tollasesse perioodikaosakonda 1985. a. 1. märtsil ja lahkus meilt 1993. a. jaanuaris koondatuna. Tööks oli mikrokaartide kartoteegi korrastamine, sellesse uute ajakirjanumbrite juurdemärkimine. Ega mikrokaardid — pikka aega välisajakirjade asemel — kelleski vaimustust äratanud. Küllaltki vaevaline oli neilt lugeda, vaev neid fikseerida. Ometi sai Aino tööga, mis nõudis lisaks tähelepanelikkusele ka tublisti kannatlikkust, hästi hakkama, sest ta oli olnud varem sama täpses ametis — raamatupidaja.

Aino oli ärgas ja paljude huvidega, kuid esikohale jäi talle kogu eluks muusika. Võib ainult aimata traagikat, kui oled Tartu Muusikakoolis õppinud, kuid häälekaotus ei lase kunagi lauljaks saada.

Aino meelest polnud midagi erilist, et väikse õblukese naisena, nagu ta oli, pidi tihti ainsana aitama koolmeistril abikaasat oma maja, oma kodu ehitamisel. Meilgi võis ta töötada keskendunult, ümbrust tähele panemata; ise rohkem vaikne ja tõsine, üllatas seltskonda parajal hetkel oma huumorimeelega.

Luningute korras Tähtvere kodu oli alati külalislahke. Koos abikaasaga, kes oli tõeline eesti härrasmees, armastati väga reisida; ajal, kui nooremad jäid sviti tavaliselt Eesti piiridesse, jõudsid nemad avastada Kesk-Aasiat või Krimmi. Just meil töötatud aega langes ka suurepärane reis Floridasse ja Jamaikale, millest mõlemad vaimustusega jutustasid, pilte ja filmi näitasid.

Juba raamatukogust ära ja üksi, oli Ainol huvi ja jaksu käia õpetajate-pensionäride õhtutel, meile jõudis ta sünnipäevade puhuks (tore oli ta enda juubel!) ja lehti lugema.

Tabavalt ütles Aino Luningu ärasaatmisel noor naispastor: see elu paistab kõigi olnud raskuste kiuste hele ja helge. Aino ise on tunnistanud: olen alati tahtnud töötada ülikooli raamatukogus.

Udo Otsus